

Háromszor rezdült meg az Eiffel-torony

Jó öreg Nikonom keresőjében a Montparnasse Bienvenue aranymetszésben megcsillanó fémborítását oldalról rézsútosan közelítő faszor zöld vonalát szemléltem. Gondoltam, állítok még egy fokot az állványon, legyen a függőleges függőleges. Ahogyan távolítottam a szemem a géptől a pentaprizma hátsó lencsetagjában az Eiffel-torony tükröződő körvonalait véltem felfedezni. És ekkor történt, hogy váratlanul háromszor egymásután megremegett a torony. Az intenzív mozgásokat furcsa fémes kattánások kísérték. A kosárlabdázó magasságú és súlyemelő szélességű rendőrnő egy rövid bonzsúrt követően rádióadójának antennájával hármat sózott az állványomra. Ettől rezdült meg a kép. Majd minden nyelvi, mimikai és pantomimes képességét felhasználva tudomásomra hozta, hogy Párizsban állvánnyal fényképezni tilos. Arról a reguláról már idejöveteletem megelőzően tudomást szereztem, hogy a toronyról esti világításban készült kép csak az Eiffel-tornyot hasznosító társaságnak történő összeg befizetése után kerülhet közlésre. A párizsi állványtilalmat is megemlítette Pesten egy jóakaróm, de ezt inkább olyan agyamentségnek tartottam, mint azt, hogy mi magyarok még a nyereg alatt puhítjuk a húst. A szervi beavatkozást mellettem értetlenül néző angol turisták később biztosítottak arról, hogy sok mindent feltételeznek a franciákról, de ezt azért mégsem gondolták volna.

Később a városban két helyi profi fotóst szólítottam meg - tudakozódván az állványregula mibenléte felől. Ők egybehangzóan mondták, hogy igen, ez volt, de már nincs, és hogy jaj, micsoda bullshit... De sem a rendeletről, sem annak megszűnéséről nem tudtak adatszerű információval szolgálni.

Szállásadóim adminisztrátora - szabadságotokra és saját, bokros elfoglaltságára hivatkozva - elutasította az ügybéli segítséget, majd elvonult az irodájába, napi internetes bridzspartijára. Így a konzulátushoz fordultam, akik gyors jogi támogatást ígértek az ügyemben.

A várakozás napjai alatt próbálkoztam másfajta beállításokat találni, olyanokat, amelyek nem feltétlenül igénylik az állványhasználatot, de végül számos képi megalkuvásba torkollottam. Ahol pedig muszáj volt rögzítenem a kamerát, ott a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség zászlaja alatt úgy lapítottam és kémleltem, jön-e rendőr, mint amikor hajdanában otthon döglött galambot fényképeztem egy szovjet katonai dzsip kerekei alatt. Hétfő délben tehát döntöttem, saját magam intézkedem.

A közeli rendőrség portáján előadtam a panaszomat. Hívtak egy illetékes elvtársnőt, aki átküldött az épület túlsó oldalára, hogy ott majd kiadják az engedélyt. Ott egy ablak mögül egy tiszt mandinerből visszairányított az iménti porta melletti helyiségbe, ahol egy szintén egyenruhás hölgy elmondta, hogy bizony-bizony, tilos, és hogy forduljak a prefektúrához, ami a Notre Dame-nál a Citén található.

Nem tévováztam, odametróztam, sorbanálltam, mágneses kapuk, fém lúdtalpbetét kivesz, fényképezőgép parancsra táskámba gyömöszöl, és máris a prefektúra információs ablaka előtt próbálkozom. Térképet adnak a kezembe, át az udvaron, C lépcsőház, 38-as szoba. Az ajtóban keresztben egy méretes ebédlőasztal. Tíz pecig semmi. Majd egy arra kószáló vállapos bombázót kérdek. Túlvisz a lépcsőházon, be egy zsúfolt ügyfélszolgálati helyiségbe. Számot szakítok és a körömet. Tizen vannak előttem. Bonyolult bevándorlási ügyek elveszett útlevelekkel spékelve. Sorra kerülök az angolmentes határozottnál. Szemembe néz, kérdi, milyen nemzetiségű vagyok, bizonygatom, hogy nem nemzetiségi ügyről, hanem fotóról van szó, de óvatlanul elárulom, hogy magyar vagyok. Erre ő: menjek az épület átellenes szárnyához (kb. 400 méter) és majd ott intézik a magyarok ügyeit, mert itt csak afrikaiakkal foglalkoznak.

Indulnék is, hogy történjen valami, meg maradnék is, mert érzem, hogy az egy vakvágány, itt meg közel a megoldás. Kilépve az afrikai szekcióból vártam egy kicsit, majd egy arra jövő elegáns ötvenes magasrangút megszólítottam. Ő rutinból küldött az afrikaiakhoz, majd a "magyar" szót hallva a messzi átellenbe, de konokul hajtogattam a fotó-engedély kifejezést. Egyszer csak meghallgatott. Majd azt mondta, hogy nem kell engedély. Hivatkoztam arra, hogy az állványomat püfölő egyenruhás szigorúan ragaszkodott hozzá. Mosolyogva mondta: Akkor se kell. Majd kedvesen hozzátette, hogyha valaki, akkor ő tudja. Majd Budapest és a Margitsziget emlegetése közepette átinvitált néhány titkos lépcsőházon, konspirációs zugon, és egyszerre egy olyan szobába invitált be, ahol egy polcon filmforgatásokat idéző csapók sorjázta. Míg a türelmemet kérte fél lépéssel kihátráltam az ajtón, és megnéztem, hogy annak a szekciónak az irodájában vagyok, ahol a párizsi filmforgatások engedélyezése zajlik. Megértettem, hogy miért mondta, hogy ő tudja... Kisvártatva visszatért az úr egy remek angolt beszélő hölgy társaságában, aki meghallgatván történetemet, a polcra elővett egy fénymásolt papírt, amelyen a prefektúra elérhetőségei alatt szépen felsorolást nyertek mindazon körülmények, amelyek nem igénylik a

prefektúra engedélyét. Az állvánnyal történő fotografálás külön sorban szerepel, mint példa az engedélyt nem igénylő tevékenységekre. A hölgy elmondta, hogy sok kollégájuk nem ismeri kellően az ezzel kapcsolatos szabályokat, ezért ragadtatják hibás intézkedésekre magukat. Biztosított, hogy bármely konfliktus esetén hívjam a dokumenten szereplő számot és ők eligazítást adnak majd. Az úr még megdicsérte a Gellért fürdőt, a hölgy eredményes fotografálást kívánt, én meg elköszöntem, majd negyed óra keresgélés után megtaláltam a Szajna partra nyíló kijáratot. Zsebemben a sokszorosított dokumenttel végre szabadnak éreztem magam.

Epilógus:

Hazaérve a portán üzenet várt. Levél a konzulátusról:

*"Kedves Gyuri,
Annyit sikerült kideríteni, hogy az Eiffel-tornyot nappal szabadon fényképezheted, de a kivilágított toronyhoz kell engedély."*

Az esti naplementében immáron legálisan, állványról fényképeztem egy Mercedesben tükröződő, az emblémába hajló, még nem kivilágított, rezdülésmentes Eiffel tornyot.

Senki nem jött oda.

Merci.

Gáti György